

Nicolas Lunabba: Tacktal vid utdelning av Hillegårdspriset för medmännisklighet

Talare

Nicolas Lunabba
Debattör och författare

Datum

5 november 2022

[PRISUTDELARE: Nicolas, vill du säga några ord?]]Ja, det gör jag gärna. Jag bara funderade, hur kommer jag in efter Karl-Erik, aka Fredrik?

Första och främst, stort tack till juryn, styrelsen.

Det är väldigt, väldigt fint, och jag hade inte hört talas om priset innan Karl-Erik ringde mig. Eller egentligen skrev till mig på Instagram och sa, "Jag lovar att du vill ringa upp mig. Jag har goda nyheter", sa han. Jag tänkte, "Vad är det här för snubbe?". Så jag började googla honom och upptäckte att det här är en livsbejakande, filosofisk man med väldigt klocka tankar.

Och då började jag kolla just på vad det är ni står för, premierar. Och där inser jag att det här är ju väldigt, väldigt vackert. Och apropå det här att hjärtat är centralt, det som står här är då som ett pris för medmännisklighet och mod, apropå det centrala. Och när jag då läste mig till det och sen började ett av mina väldigt, väldigt långa samtal med den här, för er som inte har träffat Karl-Erik, jag har aldrig träffat Karl-Erik, men som inte har pratat med honom, så är det en person som bär en hel värld inom sig. Och det har varit oändligt fina samtal, så det är väldigt synd att han inte är här.

Våra samtal handlade alltid om de två centrala begreppen, medmännisklighet och mod. Och vad jag tänkte på också, för jag tänkte att jag håller nån sorts litet tal, och när jag då gick in och kollade och det som står på er sida då, det står så här: "Stiftelsen Hillegårdspriset har en mission. Vi vill stärka tilltron till att människans kärleksfulla sidor har en avgörande betydelse för en konstruktiv framtida samhällsutveckling."

Och där någonstans tänkte jag också på, precis som du var inne på, Fredrik, aka Karl-Erik, alltså att hur vi inte på något sätt släpper blicken, att det

medmänskliga är fokuset på kanske en själ i den andra. Och det är en helt revolutionerande insikt. Den är radikal. Om man så vill så kan man kolla på alla stora samhällsförändrare genom alla tider. De har fått syn på det som är jaget också i den andra. Och har man fått syn på det, att jag är också i Amna, eller i Amna består, min sambo här, så består en hel värld av tankar och känslor som betyder exakt lika mycket som den rika värde jag bär med mig.

Och därmed är vi identiska. Vi är densamma, om än i två kroppar. Och det låter liksom lite flummigt, men på något sätt är det det handlar om, att utifrån det förstår man också att det är där medmänskligheten uppstår, för att jag har sett mig själv i den andra, på många sätt. Och det är det, bland annat som jag och Karl-Erik har pratat om.

Och vidare där så har man gjort någon sorts upptäckt av det, så finns ju också, i ännu mer allvarlig bemärkelse, så finns upptäckten av barnet i sig själv, som jag då utforskar när jag skriver och läser och samtalar och jobbar. Alltså komma i kontakt med Dalia och Olivia i mig själv, som vi alla har varit. Och vad innebär då det? Om jag ser mig själv i en vuxen människa, men också i det här oskyldiga barnet? Och hur kan en sådan medmänsklighet eller medmänsklig aktion kunna organiseras? Och det är där Helamalmö kommer in, tror jag. Därför att vår insikt är någonstans att vi håller ihop, vi är i det här tillsammans, men vi har en idé om att på riktigt vara lika mycket värda. Det är bara det att vi har olika förutsättningar att vara fria, liksom individer. Och då har vi på något sätt, om man så vill, velat organisera medmänsklighet. Och, vad ska man säga, nästan konvertera det i någon sorts handling. Och förstätt att visst, vi kan jobba med den enskilda individen, som vi började med, vi spelade basket. Men när de här barnen kom till oss utan att ha ätit ordentligt, utan en tilltro, egentligen, till vuxenvärlden, kanske på sig själva, på framtiden. Där var det också en insikt som drabbade oss, även om många av oss kunde känna igen oss i barnen. Och det var att det duger inte längre att bara låsa som om allting är okej. Eller att gå in och göra läxhjälp. Eller så länge du spelar fotboll så är allt okej. Och där på något sätt, ville vi också jobba med den här idén om medmänsklighet, någon sorts organiserad idé om det. Och utmana de strukturer som inverkar på barnen.

Så att jag vill tro att det är det vi i Helamalmö gör i någon mening. Men samtidigt så kommer den andra delen in, som är modet. Och utan mod så utträttar man ingenting. Utan rädsla är det också, alltså mod och rädsla hänger ihop. Behovet av att vara modig kommer någonstans ofta utifrån att jag är rädd.

Jag fruktar för någonting eller så. Det kommer alltså på något sätt utifrån någon sorts negativa känslor eller svåra känslor. Och man känner att jag måste uppåda kraften, modet att ändå.

Modet som vi ofta pratar om föregår allt. All verklig förändring föregås av modet. Och där har vi liksom handlingen och den grundläggande känslan, eller drivkraften i det som är Helamalmös arbete skulle jag vilja säga.

Och det var då, när jag läser om det här oerhört fina priset, att det är precis det som genomsyrar allt ni pratar om, och allt som står i alla era skrifter egentligen.

Och man skulle kunna argumentera att det inte ens handlar om ett ideologiserande av de här begreppen. Det handlar inte om partipolitik, utan det handlar om det grundläggande mänskliga. Och nu, i vår extremt polariserade värld, så är det också lätt att komma bort från det. Alltså, vi kastas in, 'jag tillhör det här partiet', eller 'jag är med i den här rörelsen', eller någonting. Men vad är det som är centralt? Vad är det som är någon sorts samhällskontrakt? Och det upplever att vi kommer bort mer och mer ifrån.

Men det gör inte ni här, utan ni har det centrala, det som är det grundläggande mänskliga och medmänskliga. Och det gör att, när jag då har tänkt på det här priset, och förstått då att jag ska ta emot det här priset för 2022, så är det ett par insikter. Dels är det då att jag tycker att det är väldigt, väldigt fint. Och det är en stor ära för mig. Men jag förstår också att, så att säga, det inte bara har med mig att göra som person, utan precis som Karl-Erik, aka Fredrik, beskriver i det här fina talet, så handlar det om hela Malmö. Så det här priset, det är inte mitt, utan det är kollektiva arbetets i hela Malmö.

Och ska man vara lite flummig då, eftersom vi tillåter oss det på Hillesgården, så kan man också argumentera att det är alla vi som bedriver någon sorts kollektivt förändringsarbete. Det är vi som har det här. Och jag känner att det är viktigt att säga att dels är det ett väldigt fint pris, allt det genomsyrar, men också då att det här inte är mitt pris, utan det är vårt pris. Både i bemärkelsen Helamalmö, och kanske då i breda bemärkelsen, alla som vill någonting annat, vackrare, om man är någon sorts kärlekskrigare. Så alla de som är kärlekskrigare – detta är vårt. Och det är någon sorts uppmaning till kamp för det goda.

Så med det sagt, tack så mycket. Och tack för det här priset. Och tack till alla

som är här: Kalle, Marit, familjen, det känns jättefint. Tack.

Taggar

2020-tal, 2022, Man, Tacktal

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/nicolas-lunabba-tacktal-vid-utdelning-av-hillegardspriset-for-medmansklighet>